

MATTIJUHANI KOPONEN

SYNNIN PALVELUKSESSA

KUKKIVA OMENAPUU

SYNNIN PALVELUKSESSA

MATTIJUHANI KOPONEN

SYNNIN PALVELUKSESSA

RUNOJA VUOSILTA 1972–1999

KUKKIVA OMENAPUU

© 2019 Koponen, Mattijuhani

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-801-8339

Kansi: Sami Liuhto

Kannen kuva: Seppo Hilpo

Kukkiva Omenapuu, Helsinki

BEETLEHEMIN TÄHTI

(1972)

SISYFOS

Matkalla kaupunkiin Skandaalin vaunuissa kuolleen lihaa,
nekrofilejä kulkeutuu mahoön lehmään; kaupungin porteilla
kerätään veroa köyhiltä köyhiltä talonpojilta, pellot pakettiin;
minä pyyhin niskastani Puolan kaivosten hikeä ja pölyä,
ilma on paksu monikerroksisen puheen jaloissa, korvanlehti rapisee
erotan metafyyisistä räkätystä, muuan koiranleuka huuli pitkänä
uskontunnustuksia: »... ja pienenä minulle ilmestyi tulipallo
on tapahtunut synteettisesti, joku kutsui nimeäni, otsaani
taottiin Kainin merkki, minulla oli korkea kuume»;
kansakunta on raskaana käsiä jotka tunkeutuvat ihmisten
asuntoihin, näin oppii syntyneensä, miten, väärään aikaan
pöyhkeään maailmaan;
Sisyfos työntää torille rattaitaan, raskas
kivinen pyörä pyörii, hän sieppaa hetken maailman virtaa,
lentää lävitse kun ei omaa yhtään ajatusta, armoton
keskittyminen, jota kaikki kirjoitus edellyttää; kysyä
tietynlaista hulluutta, vihaa ja raivoa, tietynlaista murhaa;
kasvojesi lumoava kauneus, sen muistaa kun lennän
pois ystäväni maailmasta, pois, se on
merien selittäjistä, valelaivoilla purjehtijoista,
ja putoan yli reelingin kohti Sinua joka olet makeinta lihaa,
ilmakuoppaan, niin, tarvitsen lepoa nyt, hetkeä ennen
kuin tuuli kääntyy ja minun on palattava, että voisin olla valmis
sitten: ja minut kirottiin, jouduin muurien sisälle
vahtimaan järkäleitä, nyt työnnän kiviä kahtaalle, vallan
palaneilta rajoilta jyrään rataani auringon ympäri, täällä
ei ole muita jumalia, jokunen kurja ihminen seuranani,
yhdeksän pientä kuuta; se oli sota-aikaa, Jatkosotaa, nyt

minulla ei ole omaa tahtoa, en tiedä mihin mennä,
annettu tehtävä tuo ja vie, maailma vastassa on pimeä,
Isän nyrkki jyrähtää, hän vetää suuria linjoja, minulle
on jätetty kukkuloiden tasoittelu, tasapäitä meistä
pitää tulla, sillä paljon jakamatonta vapautta
vielä puuttumassa, on palamattomia siltoja, moni joki
vailla jännitettyä kaarta jota pitkin voi astua yli
tyhjyyttä kohti;
Amerikan Pojat paranoidiset
unet silmillä kulkevat valossa, tajunta on tunkeutunut tänne
näkemättä sitä mikä on, totta: lipun varjoissa tähdet ja vankilat,
kukat aukeavat ristiksi, köynnös
jota mielen syöpäkudos kasvaa etsien ulospääsyä,
yö tulee, soitetaan musiikkia pojat, mitä vielä voidaan,
nyt kaivetaan esiin vanhat japanilaiset lyömäsoittimet, The Old
Pearl Harbour Sound; Mishima hakkaa tyhjää päätä kaltereihin,
ääntä lähtee, kauneus on ammennettu loppuun, distingeerattu
soitinten koko sukupolvi orkesteri takoo ääntä,
turhaan hakkaat päätä seinään, hakkaat, päätä,
nyrkkiä, hakkaat verta samuraimiekallasi, rautaa,
korvieni labyrinthit johtavat tyhjää, meteliä pyörii
sisään, pääni on kaikukammio, kundit helvetti kaatakaa:
Jouluyönä Jupiter, Venus ja Mars pitivät neuvoa,
minä tapoin näyttämöllä sian, Beetlehemini kedoille
oli kokoontunut Uusia Paimenia joilla oli paljon
arabialaista karjaa ja Lännen Cowboy'tten Saappaat;
Kuuden Päivän Rodeo,
hyökätään ja puolustetaan, näin tuo inhimillinen
kovin suosittu harrastus, vetää esille kysymyksen
eksistenssi olemisen tuskaisassa harhassa, totuus
joka ei pala; mitä kynnäköitä nauraa, enhän edes harhaile
kuten Odysseus, tuskin kuselle ehtii;
kun käännyn selin ja näen maailman kirjoitetun sivun, tänne

on yritetty rakentaa kulttuuria, ei se pysy, ottaa jalat
alleen, ja olen The Mind Kissa, joka valvoo kuuta silmät kiinni,
niin, on varjo valon yötä ja unta, niin,
räjähtää tietoisuuteen valo kahden pimeyden välissä,
syntyy lapsi maailmaan,
Äitini rinnat tihkuu verta, miten,
erivärisiä lapsia syli täynnä, näinkö
runoissa voi valehdella kun on turvattu Isänmaa
missä kukaan ei puhu totta: rottia,
raukkoja rajoilla juoksee,
laiva palaa, soi neljä kukkopilliä,
pimeään parlamentin pöydällä runkkaavia kynttilöitä,
varjoon lentää savinen ääni ja kivettyy muuriin
Presidentin tuhka; Sisyfos herää,
hän ei näe enää unta, aamu on muovia,
kulissien lakkaamaton kuvitelma, unten virta kohisee
laivan panssari halkaisee jäistä avaruutta;
vapaana lentävän linnun laulu
jota en saa itsestäni irti kun raivaan esteitä,
kun pyrin perille, pois, niin, mihin en pääse,
matkaan, matkaan, työnnän kivisiä rattaita,
graniittisydäntä raahaan varjojen laaksosta:
Sisyfos, oi
hän ottaa Synnyinmaan vahvoille harteilleen
ja nostaa kevyesti ylitse vuorten, huippujen tuolle puolen,
hän katoaa kuin sumu niin vähin äänin ja varpain,
ja nousee uusi aamu auringon punaama varhain.

KIIRASTULI

Valkoisen miehen alamäki
on varma;
lujaa mennään,
dropataan out ja in,
oikeastaan
minä en enää ole
tätä rotua.

ALENNUSMYynti

MYYTÄVÄNÄ: TAITEILIJAN JALKA

ostakaa taiteilijan jalka

aito ja känsäinen:

kengät eivät ole näitä jalkoja vaivanneet

eivät sukat tai nukkamatot

ostakaa jalka joka on kadulle tuttu

paskan kanssa sinut ja veli virtsan kanssa

ostakaa jalka joka on käännetty ovilta

sininen ja punainen jalka

paleltunut ja palanut

ostakaa nälkään kuollut jalka

kuihtunut ja luinen:

AITO TAITEILIJAN JALKA

ostakaa se nyt ja maksakaa vaikka vähän

sillä minä haluaisin vihdoinkin uuden pensselin

ja söisinkin minä vähän eikä minulla ole rahaa

ainoastaan tämä jalka!

OSTAKAA NYT VIIMEINEN TAITEILIJAN JALKA

ostakaa ja maksakaa käteisellä.

ALLEN GINSBERG, AMERIKA

Minä poltan sinun marijuanasavukettasi,
minä poltan
piittaamatta mitä siitä sanoo keskiluokka.
HEI ALLEN! Sinä olet Amerikan hyvä poika!
Silmissäni laiha vartalosi, sinun,
sinä joka pesit itseäsi Gangesissa,
sen ainoan kerran
kun pesit itseäsi. HEI ALLEN!
minä rakastan sinun laihoja varpaitasi,
niitä jotka raapivat
avaruutta
raapivat ja tonkivat
tätä paskaa mitä ne meille syöttää,
minä en viihdy,
ALLEN KUULE, minä tahtoisin
homostella kanssasi, minä,
Suomen hyvä poika; minulla on
valkopartainen rakastettu,
mutta siitä joskus toiste ALLEN, sinua
minä tahtoisin rakastella,
tuuheaa munapartaasi
kuule nyt minua joka en usein puhu paljoa,
ruvetaan naimaan, oikealle ja vasemmalle, naimaan
toisiamme, kaikkia, HOMO-ALLEN & HOMO-MATTI.
Ja kun tulet käymään tuo lisää
niitä marijuanasavukkeita,
ne vaikuttaa,
virtaa maailma lävitseni, ilmapallojen leija,

ja kun tulet, Allen,
heitetään multaa
tämän yhteiskunnan silmille
jossa on paha nukkua,
kun on vaikea kirjoittaa ja vaikea puhua
ja kun on sana sanat
ja kun on ja kun ei ole
kun ja kun
oleminen ja oleminen
kun olen poissa ja olen
KUN ja KUN ja KUN
alkaa raivostuttaa tämä rajallinen ja järjestäytynyt
liha maailma
en pääse sinuun
eroonkaan en pääse
tässä olen: ampukaa

TIMOTHY LEARY, USA

»Dear Timothy»

»Raukka se joka painaa jarrua»

P. A. Kejonen

1

Minä olen ottanut sinun anarkistipastillejasi,
ja otan,
piittaamatta siitä mitä sanoo eliittiluokka,
minuutensa kollegoilleen menettäneet
paskanärhet,
ja lääkärit tämän sinä,
joka asut väreissä ja musiikissa ja talosi leijuu
kosmoksessa,
tiedät sieltä
jo entuudestaan.

2

Elämä täällä on alkanut
amerikkalaistua; kuljen laidalla,
ja ystäväni puu täällä, LEO, sanoi
»Kaivopuistossa pitkä laine löi vasten
rantamuurin kylkeä»,
ja nyt kun yhä laajemmin lakataan olemasta huolestuneita,
pilven veikkojen & muitten
sosiaalisten henkipattojen
ajatukset
kootaan, ja kun täällä nyt niin kuin aikaisemmin,

kai Allenilta kuulit,
on yhä paha nukkuu:
valveunet & sininen päällystakki
poliisi.

3

Minunkin anarkiani, yksityiset teot ja
ajattelu,
kasvavat siitä mikä on
rikollista, ja hiukset ohessa kasvavat,
olemaan vailla sukupuolta,
vailla keksittyjä sosiaalisia eleitä;
yksityisinä kuriositeetteina,
kasvamaan uuteen, koettuun
ja opittuun, ja marraskuulaiset, (kun)
kasvavat asiaansa,
asiansa veroisiksi,
en vaadi muuta
kuin olla laitton & luistella kuvioni loppuun.

6.12.1967

KESKUSTELUJA ZAPPAN KANSSA

Frank: Nyt polkee mun jalka lattiaan
ja päähän veri syöksee:
ei jumalauta, ei, ei
oo Läntt' mik mun ajattoman
ajattoman mun ja kahleettoman mielen
sais uusiin kahleisiin; eik'oo rauhaa Lännes,
maailmass' ei, vaan muovikallot tyhjää jauhaa:
siks huudan, pauhaan, kun on aika ummes, pysähtynyt,
se jäänyt on tainnoksiin eik pois tahdo päästä:
PLASTIC PEOPLE! PLASTIC PEOPLE!

mä tahdo en, en tahdo olla
huorana Järjestelmän: EI!
Pois loikkaan ja loikannut jo olen,
vaan pakene en: päin, päin päästän läpi ajan
ajattoman suuren pierun, savun valtaisan,
ja repee perse puoleta Länttä, tanttein hame ratkee,
kun Äiti mun sen läpipaistavan vittuns,
sen Suzien mahtavaan mut sisään ottaa taas,
taas ja jälleen synnyttää.

Minä: Ah, sä hurja, sä Zappali,
mik onkaan sun mieles niin riivannut,
ettet kestä enää voi,
kun tuntuu ihan niin, ett sun sielus halkee,
ja mulkin niin on pakahtua vihast' mieli.

Frank: Ken oot sä kun siinä kysyt,
mist sä tuut?

Minä: Sielthän mä, samasta paikast,
kust jo konsanaan mun vaarin,

RUNOJA VUOSILTA 1972–1999

**Runoilija, performanssitaiteilija
ja undergroundmies Mattijuhani Koposen
keskeinen tuotanto yksissä kansissa.**

Beetleheimin tähti, 1972

Ei polta maa, 1974

28 omenaa, 1991

Eurooppa, Odysseia D-junassa, 1992

Ajan kuvia, 1999

82.2

9 789528 018339